



Arrest

nr. 87 891 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. JONCKERS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Daar waar verzoekster de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, aanduidt, stelt de Raad vast dat het geschil een beslissing betreft van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Belgische Staat in deze geen partij is. Derhalve wordt de Belgische staat uit de behandeling van deze zaak geweerd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Tsjetsjenië. In 1996 geraakte uw echtgenoot betrokken bij een incident waarbij 28 mensen het leven lieten. Uw

man werd toen weggevoerd naar een onbekende plaats. Pas twee jaar later, in 1998, vond men zijn stoffelijke overschot terug. Sindsdien verbleef u met uw dochter in uw ouderlijk huis in Grozny. In februari 2012 ontmoette u op straat een zekere M.(...). Achteraf bleek dat zijn echte naam A.A.(...) was en dat hij voor de zesde afdeling in Grozny werkte, meerbepaald de speciale ordediensten (Spetsnaz). U gaf hem uw telefoonnummer. Hij belde u op met de vraag of hij u terug kon ontmoeten. Ongeveer 4 dagen later sprak u met hem af op de markt. Het viel u op dat hij heel dominant was en dat hij zich bezitterig gedroeg tegenover u. Toen u met zijn vriend sprak, geraakte A.(...) geïrriteerd. U had er met hem na het vertrek van zijn vriend nog een discussie over, waarbij u hem met veel moeite kon overtuigen van het feit dat u hem graag zag, hetgeen u eigenlijk niet echt meende. Toen hij u op 7 maart 2012 uitnodigde voor een etentje samen met uw dochter Am.(...), trok uw dochter enkele foto's van u en van hem. Hij eiste dat de foto's gewist werden. Uw dochter behield echter nog één foto waarop hij duidelijk afgebeeld stond. Op 12 maart 2012 was u voor een medisch onderzoek in een ziekenhuis in Machatsjkala (Dagestan). Plots stond A.(...) in uw kamer. Hij zei dat u geen schrik moest hebben, dat hij wel voor u zou zorgen. Hij gaf u een week de tijd om hierover na te denken. De volgende dag vertrok u meteen terug naar Grozny. Ongeveer een week later bezocht A.(...) u in het ziekenhuis waar u werkte in Grozny. Hij vroeg u hem te bellen als u klaar was met werken en of u al had nagedacht over zijn voorstel. Enkele dagen later ontmoette u hem opnieuw, samen met een vriend van hem. Om zijn agressie te vermijden, antwoordde u slechts kort met ja of nee op de vragen die zijn vriend u stelde. Achteraf werd u door A.(...) uitgescholden. U liep weg en zag toen u zich omdraaide dat A.(...) een wapen op u richtte. Die avond vertelde u uw zus wat er gebeurd was. U vroeg haar om het nummer van uw familielid bij de GRU ("verkenningdienst van de staat") te geven. U downloadde de foto die uw dochter van A.(...) had genomen op uw GSM en stuurde de foto door naar uw zus, uw nicht en naar A.(...) zelf, om hem duidelijk te maken dat men hem zou vinden als hij u iets zou aandoen. Op 21 maart 2012 viel A.(...) op een brutale manier uw bureau binnen in het ziekenhuis. Hij sloot de deur achter zich en misbruikte u. Twee mannen die met hem waren meegekomen bleven buiten aan uw deur staan. Hij dreigde ermee dat de volgende die aan de beurt zou zijn een familielid zou zijn van u en hij vertrok. 's Avonds belde hij u verschillende keren op, maar u nam uw telefoon niet op. Hij stuurde u een sms waarin hij u zei de TV aan te zetten. U zag op een Tsjetsjeense zender dat de mullah een lijst met namen voorlas van mensen die ongehoorzaam waren geworden. Ook uw naam en die van uw vader werden genoemd. Daarna hoorde u van A.(...) aan de telefoon dat de volgende uw dochter zou zijn en dat hij het gerucht van uw schande zou verspreiden. U contacteerde S.(...), uw neef en vertrok de volgende dag met hem naar het dorp Ken-Yurt (Grozny). Van daaruit vertrok u op 23 maart 2012 met de wagen naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde u in de cabine van een vrachtwagen met uw dochter naar België, waar u op 28 maart 2012 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties. U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw individuele verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië op 23 maart 2012 ontvluchtte omdat u er sinds februari 2012 problemen kende met een medewerker van de autoriteiten en u door hem onteerd

en misbruikt werd. Er dient echter opgemerkt te worden dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt kunnen maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u opvallend vaag en verwarrend blijft in uw verklaringen en dat uw relaas een aantal merkwaardige en weinig geloofwaardige elementen vertoont. Zo kon u eerst en vooral bijzonder weinig informatie geven over de persoon met wie u problemen kende in Tsjetsjenië. U zei dat hij zich als M.(...) voorstelde (CGVS p.8), maar dat u later vernam dat hij A.A.(...) heette. U wist niet waar hij juist woonde. U zei dat hij hoogstwaarschijnlijk wel in Grozny woonde maar u wist het niet zeker (CGVS p.15). Hij zou u gezegd hebben dat hij bij de "zesde afdeling" werkte in Khankala, maar u wist niet precies welke functie hij er precies bekleedde (CGVS p.13). Daarnaast kon u ook geen enkel bewijs neerleggen omtrent zijn persoon of met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met hem. U zei dat u over een foto beschikte van Ahmed, maar slaagde er niet in deze foto voor te leggen tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS p.14). Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u meteen al bij uw eerste ontmoeting met A.(...), ofschoon u van mening was dat deze niet bepaald 'fatsoenlijk' verlopen was, aan hem verteld zou hebben waar u woonde, in welke straat en in welke wijk, en waar uw dochter studeerde. Alhoewel A.(...) u brutaal omver had geduwd en u op een opdringerige manier uw nummer had gevraagd, zou u toch uw telefoonnummer aan hem gegeven hebben, voornamelijk omdat uw nichtjes op u stonden te wachten (CGVS p.8). Het is ook weinig logisch dat u meteen inging op het voorstel van A.(...) om u en uw dochter op een etentje te trakteren, hoewel u vond dat hij zich al van bij jullie tweede ontmoeting opdringerig en beledigend uitliet en gedroeg tegenover u (CGVS p.9). Verder zou u A.(...) op de hoogte gebracht hebben van het feit dat u naar het ziekenhuis in Machatsjkala (Dagestan) vertrok, terwijl u toen al vond dat hij een "verkeerde man" was en het voor u al duidelijk was dat u hem niet graag zag (CGVS p.8). Bovendien is het wel erg merkwaardig dat u uw familielid S.M.K.(...), naar eigen zeggen een gerespecteerd man die werkzaam was bij de GRU in Moskou, niet contacteerde om te melden dat A.(...) u lastig viel en u bedreigd had met een wapen. Nochtans verklaarde u dat u S.M. (...) goed kende en dat jullie vaak communiceerden (CGVS p.14). U zou zijn nummer van uw zus gekregen hebben (CGVS p.15-16). U zou hem naar eigen zeggen niet op de hoogte hebben gebracht van de feiten "omdat u dacht dat u het zelfstandig zou kunnen regelen" (CGVS p.16). Door het geheel van weinig aannemelijke elementen, merkwaardigheden en vaagheden en door uw algehele onwetendheid omtrent de persoon A.A.(...) komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u uw verblijf in de Russische Federatie tussen december 2010 (zie getuigschrift van bijkomende kwalificatie door u behaald in november-december 2010 in de buiten Tsjetsjenië gelegen stad Kislovodsk) en uw aankomst in België op 23 maart 2012 op geen enkele manier hebt kunnen staven, wat een bijkomende hypothese legt op de geloofwaardigheid van de feiten die zich binnen deze periode, meerbepaald in februari en maart 2012, in Tsjetsjenië zouden hebben afgespeeld. U legde wel een Russisch binnenlands paspoort neer, waarin een registratiestempel dd 2002, een stempel met betrekking tot de uitreiking van een vorig paspoort, en een stempel dd 2006 betreffende uw bloedgroep staan. Behalve deze stempels bevat uw binnenlands paspoort ook een stempel dd 2009 in verband met de aanvraag voor een internationaal paspoort. Toen u naar dit internationaal paspoort gevraagd werd, gaf u te kennen dat u nooit een internationaal paspoort had aangevraagd. U gevraagd waarom deze stempel dan in uw paspoort stond, wierp u op dat het "iets met het verlies van uw paspoort te maken had" (CGVS p.6). Toen u er op gewezen werd dat het binnenlands paspoort dat u voorlegde in 2008 werd uitgereikt en dat deze stempel van 2009 dateerde, opperde u dat het misschien iets te maken had met het paspoort van uw dochter (CGVS p.6). Zelfs toen u er attent op werd gemaakt dat het wel degelijk een stempel betrof van uitgifte van een internationaal paspoort, gaf u te kennen dat u de stempel voor het eerst zag en dat u geen flauw idee had "hoe het kwam" (CGVS p.6). U suggereerde vervolgens nogmaals dat het iets te maken zou hebben met de uitgifte van het paspoort van uw dochter (CGVS p.6). Aangezien haar binnenlands paspoort werd uitgegeven in 2008 (zie voorgelegd Russisch binnenlands paspoort dochter Am.(...)), houdt ook deze bewering geen steek. Nadat u er voor de tweede keer op gewezen werd dat de stempel wel degelijk een uitgifte van een internationaal paspoort betrof in 2009, zei u dat uw broer alles voor u geregeld had maar dat hij u niets gezegd had over internationale paspoorten (CGVS p.6). Gelet op uw onwetendheid en uw verwarrende verklaringen omtrent deze stempel, en door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort, ontstaat dan ook het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis richting België, en het moment en de wijze waarop u het land verlaten hebt, verborgen te houden. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en meerbepaald van de door u aangehaalde problemen in februari en maart 2012 op ernstige wijze ondermijnd. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat het ook weinig logisch is dat uw broer een

internationaal paspoort voor u zou aangevraagd hebben indien hij werkelijk een illegale uitreis uit de Russische Federatie voor u zou geregeld hebben en u gedurende de gehele reis ondergedoken zat in de cabine van een vrachtwagen tot in België, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.7).

Op basis van voorgaande vaststellingen dient vastgesteld te worden dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, het duplicaat van de geboorteakte van uw dochter, het duplicaat van uw huwelijksakte, uw Russisch binnenlands paspoort en het binnenlands paspoort van uw dochter Am.(...) bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Het duplicaat van de overlijdensakte van uw man, het medische getuigschrift van zijn overlijden, het document betreffende uw erkenning als slachtoffer en het attest betreffende de tewerkstelling van uw echtgenoot, dewelke werden opgemaakt na zijn overlijden, bevatten gegevens over het overlijden van uw echtgenoot, dat door mij niet wordt betwist. Deze documenten werden volgens u na zijn overlijden opgemaakt in functie van een mogelijke uitkering en bepaalde voordelen of rechten waarop u mogelijks zou kunnen rekenen als slachtoffer (CGVS p.5-6). De getuigschriften en diploma's die u tenslotte nog neerlegde bevatten enkel informatie aangaande de door u gevolgde opleidingen in de Russische Federatie. Deze documenten bevatten geen enkele verwijzing naar de problemen die u begin 2012 in Tsjetsjenië zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te ontvluchten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) oordeelt dat verzoekster weinig zou kunnen vertellen over A.(...) en dat haar gedrag tegenover hem en de aanpak van de problemen met hem haar relaas niet geloofwaardig maken stelt verzoekster dat zij enkel kan herhalen dat de zaken zo gelopen zijn als zij heeft verteld. Verzoekster meent bovendien dat dit geenszins zo ongeloofwaardig of onlogisch zou zijn. A.(...) zou nauwelijks over zichzelf verteld

hebben wat mogelijk met zijn functie in de speciale troepen te maken heeft ofwel met het feit dat hoe hij verzoekster behandeld heeft niet onvoorzien was, zodat het in zijn belang was dat verzoekster zo weinig mogelijk informatie over hem had zodat ze hem niet kon identificeren.

Verzoekster stelt verder dat A.(...) haar intimideerde en dat dit de reden is waarom zij ogenschijnlijk veringing op zijn grillen en niet onmiddellijk en duidelijk afstand van hem nam. Dit is ook de reden waarom verzoekster niet onmiddellijk derden op de hoogte bracht van haar situatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing stelt: "(...)Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u opvallend vaag en verwarrend blijft in uw verklaringen en dat uw relaas een aantal merkwaardige en weinig geloofwaardige elementen vertoont. Zo kon u eerst en vooral bijzonder weinig informatie geven over de persoon met wie u problemen kende in Tsjetsjenië. U zei dat hij zich als M.(...) voorstelde (CGVS p.8), maar dat u later vernam dat hij A.A.(...) heette. U wist niet waar hij juist woonde. U zei dat hij hoogstwaarschijnlijk wel in Grozny woonde maar u wist het niet zeker (CGVS p.15). Hij zou u gezegd hebben dat hij bij de "zesde afdeling" werkte in Khankala, maar u wist niet precies welke functie hij er precies bekleedde (CGVS p.13). Daarnaast kon u ook geen enkel bewijs neerleggen omtrent zijn persoon of met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met hem. U zei dat u over een foto beschikte van Ahmed, maar slaagde er niet in deze foto voor te leggen tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS p.14). Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u meteen al bij uw eerste ontmoeting met A.(...), ofschoon u van mening was dat deze niet bepaald 'fatsoenlijk' verlopen was, aan hem verteld zou hebben waar u woonde, in welke straat en in welke wijk, en waar uw dochter studeerde. Alhoewel A.(...) u brutaal omver had geduwd en u op een opdringerige manier uw nummer had gevraagd, zou u toch uw telefoonnummer aan hem gegeven hebben, voornamelijk omdat uw nichtjes op u stonden te wachten (CGVS p.8). Het is ook weinig logisch dat u meteen inging op het voorstel van A.(...) om u en uw dochter op een etentje te trakteren, hoewel u vond dat hij zich al van bij jullie tweede ontmoeting opdringerig en beledigend uitliet en gedroeg tegenover u (CGVS p.9). Verder zou u A.(...) op de hoogte gebracht hebben van het feit dat u naar het ziekenhuis in Machatsjkala (Dagestan) vertrok, terwijl u toen

al vond dat hij een “verkeerde man” was en het voor u al duidelijk was dat u hem niet graag zag (CGVS p.8). Bovendien is het wel erg merkwaardig dat u uw familielid S.M.K.(...), naar eigen zeggen een gerespecteerd man die werkzaam was bij de GRU in Moskou, niet contacteerde om te melden dat A.(...) u lastig viel en u bedreigd had met een wapen. Nochtans verklaarde u dat u S.M. (...) goed kende en dat jullie vaak communiceerden (CGVS p.14). U zou zijn nummer van uw zus gekregen hebben (CGVS p.15-16). U zou hem naar eigen zeggen niet op de hoogte hebben gebracht van de feiten “omdat u dacht dat u het zelfstandig zou kunnen regelen” (CGVS p.16). Door het geheel van weinig aannemelijke elementen, merkwaardigheden en vaagheden en door uw algehele onwetendheid omtrent de persoon A.A.(...) komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.(...)”.

De Raad meent dat ook al zou de Raad aannemelijk achten dat A.(...) zelf weinig gegevens over zichzelf verstrekke voor het overige deze uitgebreide motivering niet weerlegd wordt. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij reeds van bij de eerste ontmoeting met A.(...) een negatief gevoel had bij deze man, zodat het inderdaad vreemd is dat zij allerlei persoonlijke gegevens en verder contact maakte met A.(...). Ook stellen dat zij door A.(...) werd geïntimideerd, waardoor zij geen hulp vroeg aan derden overtuigt niet.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij A.(...) niet op de hoogte gesteld had van het medisch onderzoek in Dagestan, maar dat hij haar opgespoord had gebruik makende van zijn bijzondere functie bij de veiligheidsdiensten, terwijl zij tijdens het gehoor stelde dat zij hem hiervan zelf inlichtte (gehoor, p. 8). Haar verklaringen zijn niet eensluidend en dit ondermijnt de aannemelijkheid van haar asielrelaas.

Daar waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster haar verblijf in de Russische Federatie tussen december 2010 en haar aankomst in België op 23 maart 2012 niet aannemelijk maakt stelt verzoekster dat zij in die periode in Tsjetsjenië verbleef waar zij als arts aan de slag was in een ziekenhuis. Verzoekster wijst erop dat zij uiteraard niet met documenten kan bewijzen dat zij in haar eigen land verbleef. De Raad meent dat het niet onredelijk is te verwachten dat verzoekster elementen zou aanbrengen waaruit zou blijken dat zij als arts tewerkgesteld was in een ziekenhuis en nog in Tsjetsjenië verbleef op dat ogenblik temeer dat uit haar binnenlands paspoort en dat van haar dochter blijkt dat zij sinds 23 oktober 2009 over internationale paspoorten beschikten.

Waar de commissaris-generaal afleidt uit een stempel in verzoeksters paspoort dat zij ooit een internationaal paspoort zou hebben gehad, antwoordt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij nooit een internationaal paspoort heeft gehad. Zij stelt verder dat zij enkel kan gissen naar de oorzaak van het bestaan van deze stempel. Zij meent dat de enige zinvolle verklaring voor het bestaan van deze stempel is dat haar broer, die de documenten voor haar regelde, mogelijks geprobeerd heeft een internationaal paspoort voor haar aan te vragen. Verzoekster benadrukt dat haar broer alles voor haar heeft geregeld, maar indien hij ooit een internationaal paspoort zou hebben verkregen is dit nooit aan verzoekster gegeven.

Ter zitting stelt verzoekster dat haar broer een paspoort bekwam de dag van haar vertrek, vermoedelijk extra betaalde om de stempel met een verkeerde datum in haar binnenlands paspoort, maar haar dit paspoort niet overhandigde. Deze uitleg overtuigt niet.

De bestreden beslissing stelt hierover: “(...)Behalve deze stempels bevat uw binnenlands paspoort ook een stempel dd. 2009 in verband met de aanvraag voor een internationaal paspoort. Toen u naar dit internationaal paspoort gevraagd werd, gaf u te kennen dat u nooit een internationaal paspoort had aangevraagd. U gevraagd waarom deze stempel dan in uw paspoort stond, wierp u op dat het “iets met het verlies van uw paspoort te maken had” (CGVS p.6). Toen u er op gewezen werd dat het binnenlands paspoort dat u voorlegde in 2008 werd uitgereikt en dat deze stempel van 2009 dateerde, opperde u dat het misschien iets te maken had met het paspoort van uw dochter (CGVS p.6). Zelfs toen u er attent op werd gemaakt dat het wel degelijk een stempel betrof van uitgifte van een internationaal paspoort, gaf u te kennen dat u de stempel voor het eerst zag en dat u geen flauw idee had “hoe het kwam” (CGVS p.6). U suggereerde vervolgens nogmaals dat het iets te maken zou hebben met de uitgifte van het paspoort van uw dochter (CGVS p.6). Aangezien haar binnenlands paspoort werd uitgegeven in 2008 (zie voorgelegd Russisch binnenlands paspoort dochter Am.(...)), houdt ook deze bewering geen steek. Nadat u er voor de tweede keer op gewezen werd dat de stempel wel degelijk een uitgifte van een internationaal paspoort betrof in 2009, zei u dat uw broer alles voor u geregeld had maar dat hij u niets gezegd had over internationale paspoorten (CGVS p.6). Gelet op uw onwetendheid en uw verwarrende verklaringen omtrent deze stempel, en door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort, ontstaat dan ook het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor

uw reis richting België, en het moment en de wijze waarop u het land verlaten hebt, verborgen te houden. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en meer bepaald van de door u aangehaalde problemen in februari en maart 2012 op ernstige wijze ondermijnd. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat het ook weinig logisch is dat uw broer een internationaal paspoort voor u zou aangevraagd hebben indien hij werkelijk een illegale uitreis uit de Russische Federatie voor u zou geregeld hebben en u gedurende de gehele reis ondergedoken zat in de cabine van een vrachtwagen tot in België, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.7).(…)”.

Louter stellen dat verzoekster niet weet hoe deze stempel in haar paspoort zou komen en dat de enige logische verklaring is dat haar broer dit zou aangevraagd hebben zonder haar dit te laten weten en zonder dit aan haar te geven, volstaat niet om dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad schaaft zich achter dit motief. Wat het paspoort van haar dochter betreft stelt verzoekster ter zitting dat ook haar broer hiervoor verantwoordelijk is.

Ter zitting legt verzoekster haar arbeidsboekje voor waar de laatste inschrijving dateert van februari 2009.

Verzoekster meent dat het feit dat zij zaken niet kan bewijzen, niet betekent dat zij liegt en dat de stelling dat zij bewust stukken zou achterhouden volkomen onjuist en niet bewezen is. Verzoekster stelt zelfs dat deze suggesties en verdachtmakingen niet kunnen kloppen aangezien zij reist onder haar eigen naam, die bewezen is en dat als er al een internationaal paspoort en visum zou zijn aangevraagd, dat ook onder haar echte naam moet gebeurd zijn, anders zouden de stempels ervoor niet in haar echte binnenlands paspoort met vermelding van haar eigen naam komen te staan. Van elke aanvraag voor een visum in België en andere Schengenlanden wordt een dossier gemaakt, dat zeer makkelijk op te sporen is, zodat dit dossier al zou moeten opgedoken zijn omdat van de Dienst Vreemdelingenzaken mag verwacht worden een en ander na te kijken. En dit is niet het geval *in casu*. Verzoekster meent dus dat hieruit kan worden afgeleid dat er nooit een dergelijke aanvraag in haar naam is gebeurd. Verzoekster wijst er nog op dat indien zij wel een visum zou hebben aangevraagd, A.(…) haar binnen de kortste keren zou hebben kunnen vinden.

De Raad wijst erop dat dit nog steeds niet verklaart waarom deze stempel voor het verkrijgen van een internationaal paspoort dan wel aanwezig is in haar paspoort. Verder wijst zij erop dat het niet de taak is van de commissaris-generaal te bewijzen dat verzoeksters relaas onwaar is en eveneens niet lacunes in haar bewijsvoering op te vullen.

Verzoekster heeft op 17 juli 2012 twee attesten van haar werkgever neergelegd dat zij er tot 23 mei en 22 maart 2012 werkte. Zij legt ook een attest neer dat haar dochter lessen volgde tot 22 maart 2012. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen.

Ten slotte wijst de Raad ook nog op de documentatie die bij de verweernota is gevoegd, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie en meer bepaald in de Noordelijk Kaukasus heel makkelijk is om allerhande valse documenten te verkrijgen.

Daargelaten de vraag of het bovenvermelde stuk een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet belet dit niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is *in casu* het geval. Het bovenvermeld stuk wordt om die reden in het beraad betrokken.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De bovenvermelde documenten neergelegd door de verzoekende partij hebben geen bewijswaarde.

Verder stelt verzoekster dat zij gedurende uren gehoord werd op het Commissariaat-generaal en dat zij coherente verklaringen aflegde die volledig logisch zijn. De door de commissaris-generaal beweerde onlogische elementen in het dossier van verzoekster zouden dan ook volkomen logisch verklaarbaar zijn en de suggesties van de commissaris-generaal zouden met zekerheid niet kloppen. Verzoekster wijst er eveneens op dat zij zichzelf nergens tegensprekt en dat er geen gegronde redenen zijn om aan te nemen dat haar verhaal ongelooftwaardig is.

Het is niet voldoende voor verzoeker om de motieven waarop een beslissing rust in vraag te stellen. Hieruit blijkt weliswaar dat verzoekster het oneens is met deze motieven, maar verzoekster moet concreet en op overtuigende wijze aangeven waarom de motieven niet volstaan.

Verzoekster wijst er eveneens op dat de protection-officer (hierna: PO) die haar gehoord heeft ook zelf diende vast te stellen dat verzoekster op cruciale punten van het interview ook non-verbaal zeer sterke emoties vertoonde, onder meer tijdens het vertellen over het misbruik waarvan zij slachtoffer werd. De PO heeft in dit kader zelfs gevraagd aan de mannelijke raadsman van verzoekster om de kamer te verlaten omdat vermoed werd dat verzoekster “dichtklapte” omdat zij niet over deze onttering kon praten in het bijzijn van mannelijk gezelschap. Verzoekster wijst erop dat dit initiatief genomen werd door de PO zelf, die op dat moment de situatie juist had ingeschat. Verzoekster vindt het dan ook verwonderlijk dat dit cruciale element nergens aan bod komt in de beslissing.

Wat dit betreft wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog geantwoord heeft op de vraag of zij bij voorkeur een vrouwelijke medewerker en tolk zou hebben bij de verdere behandeling van haar asioldossier maar dat zij geen voorkeur had (vragenlijst voor Commissariaat-generaal p. 3). Het feit dat de PO op dit punt waar verzoekster over een delicate zaak moest vertellen heeft gevraagd of de raadsman van verzoekster even naar buiten wilde gaan, is overigens geen indicatie voor de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster. Dit wijst enkel op de empathie van de PO, die hiermee verzoekster de mogelijkheid bood om over delicate aangelegenheden te spreken.

Verzoekster meent dat zij heeft voldaan aan de bewijslast die op haar rust en verwijst hierbij naar rechtsleer. Verzoekster stelt vervolgens dat uit hetgeen zij hoger reeds gesteld heeft en gezien het administratief dossier geen aanduiding aanwezig is waaruit met redelijke zekerheid kan afgeleid worden dat zij niet de waarheid zou vertellen. Zij stelt dat de bewijslast weliswaar bij haar rust, maar dat de gegevens die zij kan verschaffen in combinatie met het feit dat er geen andere gegevens zijn die wijzen op de onwaarheid van haar relaas, dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend omtrent de aangehaalde feiten die zij niet met stukken kan bewijzen. Ook hier verwijst verzoekster naar rechtsleer en eveneens rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie Vluchtelingen.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Hetzelfde geldt voor de andere rechtspraak die verzoekster aanhaalt.

Wat betreft de arresten van de Vaste Beroepscommissie die verzoekster aanhaalt wijst de Raad erop dat, ongeacht de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, de arresten van de Vaste Beroepscommissie geen precedentswaarde hebben, zodat verzoekster zich hier eveneens niet op kan beroepen.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat de verzoekster niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, zodat het voordeel van de twijfel haar niet kan worden toegekend.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij verklaart problemen te hebben met een persoon die werkt bij de speciale ordediensten zesde afdeling in Grozny, en dus deel uitmaakt van de overheid, waardoor hij gezien het klimaat en de gang van zaken in Tsjetsjenië een onaantastbare positie zou verschaffen. Bovendien zijn deze problemen ingegeven doordat verzoekster een Tsjetsjeense vrouw is en hierdoor door de man in kwestie als "lustobject" of "slachtoffer" zou uitgekozen zijn en op straffeloze wijze behandeld kan worden zoals verzoekster *in casu* behandeld wordt.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoekster herhaalt in wezen de argumentatie van haar eerste middel. Zij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag.

2.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekster stelt dat zij en haar dochter bij terugkeer naar hun land van herkomst een zeer groot risico lopen op "vervolging" of slachtofferschap van (straffeloos) geweld door A.(...) en zijn kompanen die *de facto* een levensbedreigend resultaat kan hebben en minstens zal leiden tot een aantasting van hun integriteit en vernederende en onmenselijke behandeling. Rekening houdend met het bovenstaande meent verzoekster dan ook dat het nemen van de bestreden beslissing indruist tegen de principes van de rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens en daarom de artikelen 2 en 3 EVRM schendt.

De Raad wijst erop dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont ook niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoekster toont ook niet aan dat artikel 2 van het EVRM in geval van terugkeer geschonden zou worden.

Het middel is niet gegrond.

2.4. In een laatste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal zelf toegeeft dat de regio waarvan zij afkomstig is "complex" en waar ongestrafte mensenrechtenschendingen, met een gericht karakter, veelal gepleegd worden door Tsjetsjenen op andere Tsjetsjenen, veelvuldig voorkomen. Verzoeksters verhaal zou dan ook perfect in dit kader passen. Verzoekster stelt dan ook dat zij zelfs nog meer gevaar loopt om slachtoffer te worden dan elke andere persoon in haar land van herkomst, aangezien zij door A.(...) persoonlijk geviséerd wordt. Verzoekster wijst er nog op dat zij door de verhoudingen ter plaatse geen mogelijkheid heeft om zich hiertegen bescherming van de overheid of staat in te roepen, precies door de straffeloosheid die in haar land van herkomst heerst. Verzoekster meent dan ook dat zij in tegendeel tot wat de commissaris-generaal stelt, zij weldegelijk voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van de subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing stelt: "(...)De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.(...)".

De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing in dit verband vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet weerlegd.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS